

Sygn. akt III CSK 82/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku I.P.

przy uczestnictwie E.D., A.D., J.W., S.P., A.B., W.D., J.D., M.M., M.M., M.W., D.W.
i Gminy N.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 lipca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 21 lipca 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /16,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
oddala wniosek uczestnika - Gminy N. o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o rozgraniczenie zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 26 lutego 2016 r.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, uzasadniając przyjęcie jej do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do pytania, czy złożenie wniosku o rozgraniczenie przerywa bieg przedawnienia zasiedzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wprawdzie w orzecznictwie Sądu Najwyższego występuje pewna rozbieżność co do tego, czy złożenie wniosku o rozgraniczenie nieruchomości przerywa bieg terminu zasiedzenia, jednak jest to rozbieżność pozorna w tym sensie, że w każdej ze spraw, w których Sąd Najwyższy przedstawiał swe stanowisko, występowały inne stany faktyczne oraz inne „akcje procesowe” podejmowane przez zainteresowanych (por. uchwała z dnia 4 lutego 1987 r., III CZP 104/86, OSNCP 1988, nr 2-3, poz. 31, oraz postanowienia z dnia 24 października 2012 r., III CSK 310/11, OSP 2013, nr 6, poz. 63, z dnia 21 lutego 2013 r., IV CSK 347/12, nie publ., i z dnia 11 grudnia 2013 r., IV CSK 180/13, „Izba Cywilna” 2015, nr 7-8, s. 37).

Niezależnie od tego, że powoływane w skardze postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012 r., III CSK 310/11, zostało poddane w piśmiennictwie trafnej krytyce, należy podnieść, iż przyjmuje się powszechnie, że przerwę biegu zasiedzenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 w związku z art. 175 k.c. powoduje tylko takie działanie właściciela, które bezpośrednio zmierza do przerwania posiadania, a więc takie, które stanowi akcje zaczepną wymierzoną przeciw posiadaczowi (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2002 r., V CKN 587/00, „Izba Cywilna” 2002, nr 5, s. 44, i z dnia 23 listopada 2004 r., I CK 276/04, „Izba Cywilna” 2005, nr 10, s. 45). Stan faktyczny sprawy - leżące u jego podstaw jednoznaczne ustalenia Sądów *meriti*, które nie podlegają kontroli kasacyjnej (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.) - nie pozwala na poparcie tezy, że wniosek skarżącego miał charakter „zaczepny” w przedstawionym rozumieniu. Z tych względów brak też podstaw do przyjęcia, że zachodzi przyczyna

kasacyjna wskazana w skardze, sugerowana bowiem rozbieżność orzecznictwa nie występuje, niezależnie od tego, że sprawa, w której wniesiono skargę, nie stwarza podłoża umożliwiającego zajęcie jednoznacznego, uniwersalnego stanowiska, usuwającego wszelkie różnice poglądów.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach rozstrzygnął na podstawie art. 520 § 1 w związku z art. 398²¹, 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c., nie znajdując podstaw do odstąpienia od zasady wyrażonej w art. 510 § 1 k.p.c.

jw

ał